

2018. március 18. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 12,20-33 – A lélek elvesztése

„Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt.” – Mindegyik evangéliumban előfordul ez a gondolat (ld. még: Mt 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24). A szinoptikusoknál „...aki elveszti az ő életét énérétem...” kifejezés áll, itt Jánosnál: „...gyűlöli az ő életét e világon...”

„Az élet elvesztése” kemény feladat. Gyakorlatilag lehetetlen. Azt jelenti, hogy kiüresítjük magunkat, meghalunk, átéljük a teljes megsemmisülést. Ez annyira nehéz, hogy igazából nem is megy magától. Az élet folyása, a körülmények rásegítenek: a nehézségek, a válsághelyzetek, a mélypontok mind-mind azért vannak, hogy segítsenek ebbe az állapotba kerülni. Adjunk hálát a nehézségekért, és lépünk ki belőlük úgy, hogy valamit elengedünk, valamitől megszabadulunk, elhagyjuk, és megkönynyebbülve magasabb szellemi szinten folytatjuk utunkat.

Ha belegondolunk, valójában az egész életút erről szól: születéstől a halálig az a feladat, hogy megtanuljunk elveszíteni mindent „e világon”, „énértem”, vagyis Jézusért, a jézusi eszméért, életútért, igazságért. Az anyagi kötődések fokozatos elhagyása a szellemi kötődések kialakítása érdekében. És igen fontos az átéléskor az „énértem” tudatosítása. Mindez azért történik, hogy a jézusi lélek töltsön el minket. A meghalást újjászületés kell, hogy kövesse. Nem kizárt, hogy az életút folyamán többször is át kell élni ezt, és minden alkalommal újabb, magasabb szinten, Istenhez közelebb folytatódik az út.

Más helyeken is szól hasonló módon Jézus, például amikor Nikodémusnak az újjászületésről beszél, vagy amikor a legnagyobb szeretetnek a teljes, életátadó másért éleést nevezi (Jn 15,13). De „az én elvesztése” központi gondolat a keleti tanításokban is. Úgy látszik, hogy szerte a világon a szellemi tanításokban általánosan elfogadott, vallott tétel, hogy az embernek meg kell halnia ahhoz, hogy a szellemi fejlődés magasabb fokaira léphessen.

A mi keresztény, pontosabban Jézus tanításain alapuló felfogásunkban ez annyival több, hogy van egy személy, Jézus, aki miatt mindez történik, és ezért nem öncélú, individuális, mint a keleti filozófiákban, hanem a másért élésben teljeseedik ki. Azért „veszítem el az életemet”, azért „halok meg”, hogy újjászületve, Istennel, Jézussal teljesebb összhangban szolgáljak másokat. Az „énértem” a jézusi cél megfogalmazását jelenti. Ez nincs meg más tanokban, csak nekünk adatott meg ez a nagy ajándék, hogy Jézus, az ő igazsága, élete, tanítása töltsen be kiüresített lelkünket, és adjuk át neki magunkat. Az egész jézusi tanítás az életátadó szeretetről szól, ami nem történhet meg teljes „én-elvesztés” nélkül. Nagyon kemény és nehéz út ez, nem véletlenül mondta Jézus, hogy keskeny, és kevesen járnak rajta...

Bányai közösség